

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdlá a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **M. Z.**, zastoupené Mgr. Janem Panošem, advokátem, se sídlem V. P. Čkalova 5/396, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 60/2009 - 8,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 60/2009 - 8, kterým bylo odmítnuto její podání ze dne 6. 5. 2009, protože toto své podání nedoplnila dle pokynů uvedených v usnesení soudu ze dne 20. 5. 2009. Usnesení soudu s výzvou k doplnění podání bylo žalobkyni zasláno na jí uvedenou adresu jejího trvalého bydliště, kde si však žalobkyně usnesení nevyzvedla, a proto jí bylo v souladu s § 45 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v tehdy platném znění (dále jen „o. s. ř.“), doručeno fikcí doručení.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá nezákonnost rozhodnutí městského soudu o odmítnutí návrhu. Stěžovatelka poukazuje na to, že sice ve svém podání uvedla adresu svého evidenčně vedeného trvalého pobytu, ale že následně adresovala městskému soudu sdělení o své faktické doručovací adrese, kterou je S. 20/1678, P. 6 - Ř., na niž žádala doručovat úřední písemnosti. Stěžovatelka nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí

svého podání spatřuje v tom, že soud, ačkoli pro řízení disponoval upřesňujícím sdělením stěžovatelky o místu, na které žádá doručovat, trval na účincích původního doručení a tím odňal stěžovatelce možnost řádně doplnit a opravit své podání, tedy jednat před soudem a hájit své zájmy.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud konstatuje z obsahu spisu, že stěžovatelka dne 11. 5. 2009 doručila žalované podání, které označila jako odvolání ve věci č. X, kde uvádí, že se její zdravotní stav nezlepšil, ale naopak zhoršil. V tomto podání je uvedena jako doručovací adresa stěžovatelky B. 108, P. 6. Usnesení městského soudu č. j. 2 Cad 60/2009 - 5, jímž soud vyzývá stěžovatelku k doplnění jejího podání, je datováno dnem 20. 5. 2009 a soudu bylo vráceno dne 19. 6. 2009, protože zásilka nebyla stěžovatelkou vyzvednuta do patnácti dní od uložení. Dále Nejvyšší správní soud konstatuje z obsahu soudního spisu, že stěžovatelka dne 11. 8. 2009 doručila městskému soudu své podání, datované dnem 8. 8. 2009, v němž soudu sděluje novou adresu svého bydliště S. 20/1678, P. 6 - Ř.

Nejvyšší správní soud posoudil podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla v souladu s § 102 soudního řádu správního, zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení městského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v jejím tvrzení, že soud má povinnost účastníkovi řízení doručovat na adresu jiného místa v České republice, které účastník soudu sdělí, což vyplývá z § 46 odst. 1 věta druhá o. s. ř. Stěžovatelka však městskému soudu oznámení o nové adrese svého bydliště doručila až dne 11. 8. 2009. Od doručení tohoto oznámení soud stěžovatelce poštu doručoval na tuto novou adresu, což stěžovatelka potvrdila i v kasační stížnosti, kde poukázala na to, že usnesení o odmítnutí jejího podání jí bylo na její novou adresu doručeno.

Nejvyšší správní soud tedy musí odmítnout stěžovatelčinu námitku, že městský soud, ačkoli pro řízení disponoval upřesňujícím sdělením stěžovatelky o místu, na které žádá doručovat, trval na účincích původního doručení. Stěžovatelka totiž městskému soudu oznámení o svém novém bydlišti doručila teprve až dva měsíce poté, kdy jí bylo usnesení městského soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Cad 60/2009 - 5, obsahující výzvu k doplnění jejího podání, doručováno a fikce doručení ve smyslu § 46 odst. 6 o. s. ř. se naplnila.

Pokud jde o další možnosti vyvrácení fikce doručení, tedy tvrzení a prokázání, že se v rozhodné době stěžovatelka na adrese, kam jí soud doručoval, nezdržovala podle § 46 odst. 5 o. s. ř., této možnosti stěžovatelka ve své kasační stížnosti nevyužila, tudíž tuto možnost Nejvyšší správní soud nemohl posuzovat.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud nemohl stížní námitce stěžovatelky vyhovět a ani nedospěl k závěru, že napadený rozsudek či řízení mu předcházející trpí vadou, pro kterou by Nejvyšší správní soud musel zrušit napadený rozsudek *ex officio* (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu